

Jordskolan och människorna som minns något bortom världen

Världen som glömde sitt ursprung

Det moderna samhället har byggt hela sin förståelse av människan kring föreställningen att medvetandet uppstår i hjärnan och försvinner när kroppen dör. Under flera generationer har civilisationen lärt människor att verkligheten är fysisk, mätbar och begränsad till det ögat kan se. Men under ytan av denna berättelse har en annan karta över människans existens levt vidare i tysthet genom gamla mysterietraditioner, regressionsforskning och berättelser från människor som återvänt från gränsen mellan liv och död.

Det märkliga är inte att dessa berättelser existerar. Det märkliga är hur lika de är.

Människor från olika delar av världen, utan kontakt med varandra, beskriver samma grundläggande struktur bakom verkligheten. De beskriver jorden som en plats där medvetandet inkarnerar för att genomgå erfarenheter som inte kan upplevas någon annanstans. En skola där själen utvecklas genom densitet, glömska och emotionell intensitet.

Och enligt dessa berättelser är jorden den mest extrema av alla skolor.

När människor i djupa regressions-sessioner förs tillbaka till tiden före födelsen beskriver de hur de själva deltog i planeringen av sina liv. De beskriver möten med medvetanden som fungerar som vägledare, där kommande erfarenheter diskuteras innan inkarnationen börjar. Föräldrar väljs. Relationer väljs. De största konflikterna väljs. Till och med de mest smärtsamma upplevelserna beskrivs som medvetna beslut ur själens perspektiv.

Det är här den moderna människans världsbild börjar spricka.

För om medvetandet existerar före kroppen förändras hela förståelsen av lidande, mening och identitet. Då är människan inte ett biologiskt misstag i ett kallt universum. Då är livet en process av erfarenhet där varje relation och varje kris bär på en djupare funktion.

Ljuset bakom människan

I regressionsmaterial från tusentals sessioner återkommer samma beskrivning av människans ursprung. Före inkarnationen existerar själen i ett tillstånd av total

samhörighet med det som många kallar Källan. Inte en gud i mänsklig form, utan ett intelligent levande medvetandefält bortom språk och kön.

Människor beskriver det som ett enormt ljus som genomsyrar allt utan att blända. Ett tillstånd där separation inte existerar och där kärleken är så total att mänskligt språk nästan blir oanvändbart.

Det är därför många människor som upplever detta tillstånd inte vill återvända till jorden.

De beskriver det som att lämna sitt verkliga hem och falla tillbaka in i en begränsad värld av tyngd, tid och glömska. Många säger att de först efter sådana upplevelser förstår varför de hela livet känt sig främmande inför samhället omkring dem.

Redan som barn bar de på känslan av att något inte stämde.

De kunde stå framför sina föräldrar och säga att de ville åka hem trots att de redan var hemma. Något inom dem mindes ett annat tillstånd. Ett annat medvetande. Något äldre än själva världen.

Enligt dessa traditioner splittrades det ursprungliga medvetandet i otaliga fragment för att uppleva sig självt genom erfarenhet. Varje själ blev en gnista av detta större ljus och skickades ut i universum för att lära genom existens.

Det är därför så många regressionsklienter beskriver själen som just en liten ljusgnista. Inte en kropp. Inte en identitet. Bara medvetande.

Människokroppen blev därefter ett biologiskt redskap för att kunna uppleva den fysiska dimensionen. Ett tillfälligt fordon för medvetandet.

Och jorden blev platsen där glömskan var som djupast.

Karmans hjul och de liv som upprepar sig

En av de mest återkommande idéerna inom dessa traditioner är att människan återvänder till samma typer av erfarenheter tills hon förstått dem fullt ut. Det är här begreppet karma får sin verkliga innebörd.

Inte som straff.

Utan som repetition.

Många människor lever samma emotionella mönster genom hela livet utan att förstå varför. Samma relationer återkommer i nya former. Samma konflikter upprepas genom olika människor. Samma smärta dyker upp igen och igen som om verkligheten försöker visa samma lektion från nya vinklar.

I regressionsmaterialet beskrivs detta som själens försök att fullborda erfarenheter som ännu inte integrerats.

Och enligt dessa berättelser finns ingen yttre domare som dömer människan. Det är människans eget medvetande som avgör när en erfarenhet är färdig.

Det är därför vissa människor beskriver livet som ett slags scenframträdande när de återvänder från nära-dödenupplevelser. De ser tillbaka på livet som om de betraktade en teaterpjäs där alla deltagit i varandras utveckling genom olika roller.

Människan är samtidigt skådespelaren, regissören och manusförfattaren i sitt eget drama.

Och manus förändras medan livet pågår.

Volontärerna som kom för skiftet

Bland de mest omdiskuterade delarna av detta material finns berättelserna om de så kallade volontärerna. Själagrunder som sägs ha inkarnerat på jorden specifikt för perioden mänskligheten nu går igenom.

Enligt dessa uppgifter började den första vågen komma efter andra världskriget. Dessa människor upplevde ofta ett intensivt främlingskap inför världen. De hade svårt att förstå våld, manipulation och mänsklig brutalitet. Många bar på depression, isolering och en konstant känsla av att inte höra hemma här.

De beskrev samma sak om och om igen.

Att de ville åka hem.

Den andra vågen kom senare och fungerade enligt dessa berättelser som energibärare. Människor vars närvaro påverkade omgivningen utan att de själva fullt ut förstod hur. Många levde ensamma och undvek stora sociala miljöer eftersom de var extremt känsliga för andra människors energi.

Deras uppgift handlade inte om makt eller status. Den handlade om frekvens.

Och sedan kom kristallbarnen.

Barn som redan från början verkar bära ett förändrat medvetande. Barn som intuitivt genomsådar falskhet, reagerar starkt på manipulation och inte anpassar sig till gamla system på samma sätt som tidigare generationer.

Enligt dessa perspektiv befinner sig mänskligheten mitt i ett skifte där själva människans biologiska och medvetandemässiga struktur förändras.

Det är därför världen känns instabil.

Gamla institutioner förlorar sin auktoritet därför att människors medvetande inte längre accepterar samma nivå av kontroll och glömska. Relationer bryts upp. Identiteter kollapsar. Människor lämnar liv som inte längre resonerar med deras inre verklighet.

Någonting håller på att röra sig under civilisationens yta.

Människan som glömde vem hon var

Kanske är det just detta som gör vår tid så existentiellt laddad. För om människan verkligen är mer än sin kropp, då förändras allt. Då handlar livet inte längre om överlevnad ensam, utan om medvetandets utveckling genom erfarenhet.

Då blir kriser inte bara katastrofer utan signaler om förändring.

Då blir lidandet inte meningslöst utan en del av en större rörelse.

Och då blir människans verkliga kamp inte kampen mot världen, utan kampen för att minnas vem hon egentligen är bakom identiteten, rädslan och glömskan.

För enligt dessa gamla och samtidigt märkligt moderna berättelser är människan inte separerad från universum.

Hon är universum som försöker förstå sig självt genom mänsklig erfarenhet.

- Denne artikkelen er inspirert av Dolores Cannons arbeide från tusentals regressioner.
Skrevet og bearbeidet av Britt Fossum.»